

[Bækgaard.]

noget saadant vil være en Bremse for Initiativet, anser jeg for naturligt. Jeg ønsker nærmere overvejet, om det er rimeligt og rigtigt, at den foreslaaede Lovgivning fører til saadanne Resultater. At saadanne store Indkomster beskattes stærkt, anser jeg i og for sig for rigtigt. Jeg gaar ud fra, at det er givet, at de vil komme ind under Merindkomstbeskatningen og Krigskonjunkturbeskatningen, men derfor skal vi alligevel, mener jeg, se paa, om noget saadant er formaalstjenligt, eller om det maaske kan være skadeligt.

Jeg maa citere en Udtalelse fra Falbe-Hansens Værk om vore Skatter, hvor han citerer en, som han siger, aandfuld finansiel Forfatter. Denne Forfatter siger, at den samlede Beskatning maa ikke gerne overstige 5 pCt. af Borgernes Indkomster; naar Beskatningen overstiger 10 pCt., bliver den meget tung, og gaar den over 15—16 pCt., bliver den uhyre skadelig for Samfundet; den bevirker, at baade Mennesker og Kapitaler søger bort fra Landet. — Ja, det var dengang, man saa saadan paa det; nu er der vel ikke saa stor Fare for, at Mennesker eller Kapitaler skal søge ud af Landet, da der ikke er saa gode Vilkaar derude, og det dernæst heller ikke er let at komme ud. Men vi kan jo tænke lidt over, om vi ikke kan komme saa højt op med Skatterne, at det virker skadeligt.

Saadan saa man altsaa paa det dengang, da man i Danmark havde en Beskatning paa 10—12 pCt., og nu, vil man jo vide, er vi betydeligt højere oppe. Tager vi Gennemsnittet af Beskatningen, kommer vi i alt Fald noget op over de 20 pCt., og de enkelte kan endda rammes meget haardere. Vi har nu en meget stærkere Progression i vor Skattelovgivning end dengang. Jeg skal lige nævne Udviklingen paa dette Omraade, siden vi fik den første Lov om Indkomstskat til Staten — til Kommunerne havde vi gennem længere Tid haft en Indkomstskat, men Indkomstskat i den Form, vi nu kender, indførtes først i 1903. Dengang var Satsene for de mindste og de højeste beskattede Indkomster henholdsvis 1,3 og 2,5 pCt. Hver Gang vi har ændret Skattelovene, og det er jo sket adskillige Gange, er Spændvidden successtivt blevet udvidet. I 1915 kom vi op til, at den højeste Procent var paa 6, derefter steg den ret stærkt i Krigsaarene ved Siden af, at vi dengang ogsaa havde ekstraordinære Skatter, og vi standsede saa i 1922 ved en højeste Procent paa 25. Vi havde været nede paa 0,4 pCt. for de mindste Indkomster, men de lave

Satser blev senere skaaret helt fra, saa at 1 pCt. blev den mindste og 25 pCt. den højeste Sats. Ved den sidste Ændring af Skalaen — i 1940 var det vist — gik vi op til en højeste Procent paa 50. Man vil altsaa se, at der er sket en meget stor Stigning paa dette Omraade. Jeg siger ikke, at det er forkert, men jeg fremhæver det, for at man kan se, i hvor høj Grad Indkomsterne er blevet taget i Brug som Grundlag for Skatter. Naar vi kommer saa højt op, rejser det Spørgsmaal sig, om vi ved en saadan Fremgangsmaade ikke bremser Initiativet og Indtjeningsmulighederne. Vi staar altsaa med en højeste Sats paa 50 pCt. i denne Skala; jeg skal ikke nævne nogle af de andre Skalaer, som gælder for de forskellige Skatteformer, vi har, men blot sige, at det dér vil vise sig, at vi for de højeste Satsers Vedkommende kommer betydeligt højere op end de 100 pCt.

Det var de Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre angaaende de Virkninger, disse Skatter kan faa paa de forskellige Stadier, og jeg ønsker meget gerne, at vi faar Lejlighed til i et Udvalg nærmere at undersøge Spørgsmaalet og overveje, hvorvidt denne Fremgangsmaade er rigtig.

De Ændringer, der under Behandlingen i Folketinget er gennemført, anser jeg for Forbedringer, ikke mindst dette, at man fastsætter et Minimumsbeløb paa 4000 Kr. som Udgangspunkt i Sammenligningsaarene. Der kan nemlig i Sammenligningsaarene, som jo ligger saa langt tilbage, have været dem, der har haft grumme smaa eller saa godt som ingen Indkomster, og som nu er kommet ind under Forhold, hvor de har grebet Chancen og har tjent noget mere. For dem anser jeg det for en Fordel, at der er fastsat disse 4000 Kr. som Minimumsbeløb.

Om den bundne Opsparing, som er det næste Led i den foreslaaede Lovgivning, tror jeg nok jeg kan sige, at den jo baade ved Omtale i Pressen og paa anden Maade har vakt noget mere Opmærksomhed end Skatten, maaske nærmest fordi det er et nyt Princip, man indfører, og fordi man ikke flyter sig overbevist om, at denne Opsparing i synderlig Grad vil tjene det Formaal, som tilsigtes. Selv om det kun er en mindre Part af Skatteyderne, der berøres af Opsparingen, er det dog adskilligt flere end dem, der berøres af Krigskonjunkturskatten.

Jeg har set, at der er rettet den Anke imod Opsparingen, at det i særlig Grad bliver Befolkningen i København eller Hovedstadskommunerne, som kommer i Betragtning. Dertil synes jeg kun er at sige,